

על האמת ועל השלום

בשנים האחרונות נוצר שיח בציונות הדתית, לפיו אסור להביע שום ביקורת על שום דבר, ומי שמעז למחות על קלקולים ולהתריע על בעיות, באופן מייד הופך להיות מגרועי בעלי המחלוקת החפצים בפילוג הציונות הדתית. אך האמת צריכה להיאמר. אחדות שעניינה הוא טשטוש והתעלמות מבעיות, איננה אחדות אמיתית. זו אחדות מזויפת, המזכירה את בת היענה שמעדיפה לטמון את הראש בחול מאשר להישיר מבט אל הבעיות ולהתמודד איתן. בכך לא נצא ידי חובתנו.

מן הרב קוק זצ"ל כתב: "הסבלנות נועדה להשלים בין אותם חילוקי הדעות, שהם ראויים להימצא מצד הטבע האנושי הבריא, ש'כשם שאין פרצופיהם שווים, כך אין דעותיהם שוות', אבל חלילה לה מלהיות הסיבה הגורמת לעצלות בזינוך הדעות והארתן, עד שתגן גם על הדעות המזיקות והבוסוריות" ("מאמרי הראיה" עמ' 286-287).

יתר על כן, עלינו לשאול – מי הוא המחבל באחדות? האם אפשר לחלוק על כל גדולי ישראל, בעבר ובהווה, ולהאשים את הרבנים המוחים בכך שהם מחרחרי ריב ובעלי מחלוקת? **מי שהחליט לפרוץ את הגדרים שגדרו רבותינו** - גדרי הטהרה, בפסקים מחודשים המנוגדים למסורת הפסיקה המקובלת מדור דור; גדרי שמירת הגחלת המסורתית, במפגשים עם רפורמים, ובתמיכה במאבקם לקבל מקום והכרה בכותל המערבי, בניגוד לעמדתם של כל הגדולים; גדרי הכניסה לעם היהודי, בהמצאת המושג 'גיור מסורתי'; גדרי המנהגים, כמו קטניות ועוד; גדרי הכשרות, בהתירו לאכול חרקים; גדרי הצניעות, בפרסום בעיתון (!) של דברים שנהגו שאפילו בישיבות לא מלמדים אותם, אלא מדריך החתנים מלמד את החתן בצנעה; גדרי המאבק במסיון, בהכנסת נוצרים בארץ הקודש – **מי שהחליט לחלוק על רוב ככל חכמי ישראל, זצ"ל ושליט"א, בכל הסוגיות הכי אקוטיות ביהדות – לא יכול להאשים את הרבנים שמזהירים את הציבור מפסקיו, בשנאת חינם וביצירת מחלוקת.**

אבסורד הוא לשמוע את שר הדתות, המייצר רפורמות חמורות בניגוד לדעת הרבנות הראשית ולדעת רוב מנין ורוב בנין של רבני ישראל, ותוקף את רבני הציונות הדתית בטענתו שהם יוצרים מחלוקת ופלגנות ושהם "מוליכים את הציונות הדתית אל סף התהום".

כמי שמכיר את מרבית הרבנים החתומים על המכתבים שהתפרסמו בשבוע שעבר, וכמי שחתום גם על אחד מהם, אני יודע שמבחינת הרבנים היציאה הפומבית והחריפה הייתה מוצא אחרון ובלית ברירה. הרבנים לא עשו זאת בשמחה ובקלות. אין הם חפצים להתכבד בקלוננו של אף אחד חלילה, והם מבכים את העובדה שלא נותרה ברירה אלא לנקוט בדרך הפעולה הזאת. אבל ברור הדבר שהם מיצו את כל האפשרויות האחרות, ומשלא נותרה להם ברירה, הם נאלצו לבחור בדרך הזאת. מעשה חריג זה, מלמד אותנו עד כמה גדולי הרבנים, וכן הרבנים שהצטרפו אליהם, רואים בסוגיא זו דבר שנוגע עד הנפש ממש. מתוך אחריותם על הרבצת תורה, מתוך ראייתם את ההווה ואף את העתיד, הוכרחו לפרוס את משנת התורה, כיצד צריכה להיבנות ולהיראות צורת הפסיקה בישראל. **לא רק כדי למגר תופעה קיימת, אלא בעיקר כדי למנוע את המקרים הבאים, שלא יישנו חלילה.** אין ספק שיותר קל היה להם לשבת מן הצד ולא לומר דבר בענין. אולם, כקברניטי הדור, אין הם עוזבים את הספינה בשעת מצוקתה, אלא מצביעים על הבעיות ופועלים לסלקן.

"נמשלו ישראל לעוף, מה עוף זה אינו יכול לפרוח ללא כנפיים, כך ישראל אין יכולים לעשות דבר בלא זקנים" (מדרש תנחומא, פרשת שמיני סי' י"א).

"ד' עוז לעמו יתן ד' יברך את עמו בשלום". "והאמת והשלום אהבו".